

Rode Kruis
Vlaanderen

AFDELING TIELT-OMMELAND

Stichtingsdatum 28 november 1927

België-Belgique
P.B. – P.P.
8700 Tielt Centrum
BC 32025

P911539

ONZE TAAK

P911539

Verschijnt driemaandelijks
Nr. **100** – aug-sept-okt 2025

Verantw. Uitgever: Marie-Rose Allaert
Afzendadres: Pontweg 27 - 8700 Tielt

INHOUD

• Woord van de Vz	Christophe Lahousse	5
• Levend Archief vd afdeling	redactie	6
• Bloedcollectes zomer 2025	Marc Wittevrongel	8
• Historiek ONZE TAAK	William Oosterlinck	9
• Vrijwilliger in beeld	redactie	13
• Bijdragen uit het verleden	redactie	16
• Prijskamp 2025 – antw opgave 2	William Oosterlinck	23
• Prijskamp 2025 – opgave 3	William Oosterlinck	26
• In memoriam	Christophe Lahousse	30
• Familieberichten	redactie	33

Verleenden hun medewerking aan dit nummer:

Marie-Rose Allaert, Christophe Lahousse, William Oosterlinck, Gabriël Wittevrongel en Marc Wittevrongel

Beste vrijwilligers, beste lezers,

't Is zover: de 100ste editie van **ONZE TAAK** ligt voor je. Honderd keer een boekje vol nieuwtjes, herinneringen, cijfers, interviews en vooral: verhalen van mensen die zich met hart en ziel inzetten voor onze Rode Kruis-afdeling. Da's toch niet niks, hè?

Wie had dat ooit gedacht, toen we er jaren geleden mee begonnen... En kijk nu, zoveel edities later is **ONZE TAAK** uitgegroeid tot een vaste waarde. Elk kwartaal opnieuw – stipt op tijd – valt het in de bus bij onze vrijwilligers. En da's vooral te danken aan de vele helpende handen* die al die jaren meeschreven, foto's aanleverden, rubrieken vulden of gewoon een idee doorgaven. Een dikke merci aan iedereen die z'n steentje heeft bijgedragen!

In dit boekje vind je telkens weer verslagen van onze acties: de pleisterverkoop, eerste hulp op evenementen, sociale activiteiten... Maar evengoed een interview met een vrijwilliger, een blik op "Uit vervlogen tijden", de cijfers van het bloed, en ook familieberichten – want ook het leven binnen de afdeling draait door, met z'n mooie én moeilijke momenten.

En weet je, **ONZE TAAK** is intussen meer dan een verslag van wat we doen. Het is ook een beetje onze draad doorheen al die verschillende werkingen. En geloof het of niet, er is zelfs een soort van 'dienst' uit gegroeid die je in geen enkel handboek gaat vinden: de quizdienst! Wat ooit begon als een ludiek tussendoortje, is nu een vaste waarde die ons mentaal uitdaagt én zorgt voor ambiance. Dat bewijst nog maar eens hoe straf onze vrijwilligers zijn.

We zijn hier met velen, elk met z'n eigen taak, maar **ONZE TAAK** toont ons telkens weer: we doen het samen. Eén grote vrijwilligersfamilie, die met goesting en engagement het verschil maakt.

En dan mogen Marie-Rose Allaert en William Oosterlinck zeker niet vergeten worden. Zij zorgen er met de regelmaat van een Zwitserse klok voor dat elke editie tot bij je geraakt. Alles mooi op tijd, goed in orde – je zou het bijna vanzelfsprekend vinden, maar geloof mij: dat is het niet. Merci, Marie-Rose en William, voor jullie trouw en inzet!

Laat deze feesteditie een moment zijn om even stil te staan, terug te blikken, maar ook vooruit te kijken. Op naar de volgende 100!

Met de beste groeten,
Christophe Lahousse – Vz RK Tielt-Ommeland

*De Helpende Hand was ooit nog een ledenblaadje van het Tieltsse Jeugd Rode Kruis.

ONZE NESTOR IN DE PLAATSELIJKE PERS

“Levend archief van de afdeling”: William (90) is al 70 jaar vrijwilliger bij Rode Kruis en krijgt hoogste onderscheiding

Redactie KW

01.07.2025 06:00

William Oosterlinck werd gehuldigd: “Van geen enkele andere vrijwilliger is de lijst met verdiensten zo lang.” © foto WME

William Oosterlinck zet zich al meer dan 70 jaar in voor anderen. De Tieltenaar was bij de vliegtuigcrash in Aarsele in 1971 en ook bij de ramp met de Herald of Free Enterprise in 1987 hielp hij mee. Tot op vandaag is hij actief bij het Rode Kruis van Tielt, waar hij helpt bij de bloedcollectes. Reden genoeg voor zijn collega's om hem eens flink in de bloemetjes te zetten.

Eigenlijk had de Tielte afdeling hem tijdens de jaarlijkse nieuwjaarsreceptie willen huldigen voor 70 jaar dienst, maar wegens ziekte van zijn echtgenote kon William er toen niet bij zijn. Om dat goed te maken, nodigden afdelingsvoorzitter Christophe Lahousse en Marc Wittevrongel hun oudste en trouwste vrijwilliger uit voor een ‘vergadering’, al ging het om een verrassingshuldiging.

“Van geen enkele andere vrijwilliger is de lijst met verdiensten en uitgevoerde taken zo lang”, legt Christophe uit. “William was 16 jaar ambulancier, gaf meer dan 50 jaar les als instructeur, was 20 jaar ondervoorzitter en zorgt nog steeds voor artikels in het ledenblad ‘Onze Taak’. Hij was ook actief bij het gewest en is tot op vandaag actief bij de bloedcollectes. Hij is het levend archief van onze afdeling en daarom overhandigen we hem met heel veel dankbaarheid de medaille van Henri Dunant. Die wordt slechts in uitzonderlijke gevallen toegekend en is de hoogste onderscheiding binnen het internationale Rode Kruis.”

William begon z’n carrière bij het Rode Kruis in augustus 1954. “Ik volgde in Gent een opleiding linotypist en was vaak op pad met de broers Vanneste. Samen met hen ben ik een cursus gestart. Het is ook via hen dat ik hun zus Lia – mijn echtgenote – leerde kennen. Zij volgde later ook een cursus en is ook jarenlang actief geweest bij het Rode Kruis. We deelden dezelfde passie en zijn destijds ook samen op studiekamp geweest. Noem het gerust de rode draad in ons leven. Ook in huis zie je dat nog. Zo hebben we nog steeds een flinke verzameling miniatuurziekenwagentjes, al was dat eigenlijk haar collectie.”

Aangezien hij meer dan 50 jaar instructeur was, heeft William duizenden vrijwilligers opgeleid. Of het vandaag moeilijker is dan vroeger om nieuwe vrijwilligers te vinden? “Dat gaat in golven”, zegt William. “Dat is altijd zo geweest. Soms spelen externe factoren ook een rol. In de jaren negentig, toen de populaire serie ‘911’ werd uitgezonden, hadden we bijvoorbeeld een enorme toevloed van cursisten. Ik weet nog dat we in een kelderlokaaltje zaten voor de start van een nieuwe lessenreeks en dat er daar plots honderd man stond. Al houdt niet iedereen die zich aanmeldt het ook vol. Je hebt gedrevenheid nodig. Noem het gerust een microbe.”

Al moet je ook wel tegen een stootje kunnen. Per slot van rekening kom je in noodsituaties terecht. “Dat klopt”, gaat William verder. “Maar je komt ook vaak in contact met menselijke warmte. Bij een grote overstroming in de Ardooisesteenweg in Roeselare destijds stroomde het water overal binnen in de huizen. We liepen samen met de collega’s van het Vlaams Kruis af en aan met zandzakjes en hielpen meubels op tafels te zetten. Het was dweilen met de kraan open. Letterlijk. Lieslaarzen hadden we niet en het water liep in onze botten. Een collega van het Vlaams Kruis ging zelfs volledig kopje onder na een misstap.”

“De solidariteit van toen is me altijd bijgebleven. Ik weet nog dat buurtbewoners verzamelden in een cafeetje dat als bij wonder droog gebleven was. De toog lag vol eten en drinken. Van en voor de buurt dachten we, maar dat eten bleek ook voor ons bedoeld. Diezelfde avond mochten we zelfs onze natte kousen gaan drogen in de microgolf van een elektricien in de straat. Een ouder vrouwtje voelde zich dan weer niet op haar gemak en durfde niet alleen te gaan slapen met haar voordeur open. Dus hebben we de hele nacht haar voordeur in de gaten gehouden. Daar was ze erg dankbaar voor. In miserie heb je ook vaak verbondenheid.”

Hoelang William nog verder actief zal blijven bij het Rode Kruis? “Zo lang ik kan, blijf ik aan boord”, besluit de negentiger. (SV)

BLOEDCOLLECTES – ZOMER 2025

Ondanks de vakantieperiode verliepen de collectes in juli en augustus eerder normaal.

118 donoren in Meulebeke, 48 donoren in Aarsele en 107 donoren bij de eerste collecte in Tielt. Een mindere collecte was de tweede collecte in Tielt met maar 84 donoren.

In totaal kwamen dus 357 (waarvan 8 nieuwe) donoren langs.

Ook mochten we een donor huldigen voor 100 bloedgiften, namelijk mevrouw Veerle Vervaeke.

Marc Wittevrongel
Adj Verantw Bloedgeven

HISTORIEK OF LIJDENSWEG VAN ONZE TAAK

Nu het officieel 100ste nummer, na de heropstart in 1996, van ons tijdschrift **ONZE TAAK** van de pers rolt, lijkt het mij interessant even terug te blikken op het ontstaan en het verdere verloop van het tijdschrift van afdeling Tielt en recent dus ook van RK Tielt-Ommeland en de perikelen die onderweg moesten overwonnen worden.

In 1967 rijpt het idee om in de schoot van de Tieltse Rode Kruisafdeling een ledenblad/tijdschrift te laten verschijnen.

Jozef Mathys, Erik Vanneste, mijn vrouw Lia en ikzelf zetten onze schouders onder dit initiatief en op 1 september 1967 verscheen de eerste editie onder de naam “RK-Dispatch”. Het omvatte 6 bladzijden.

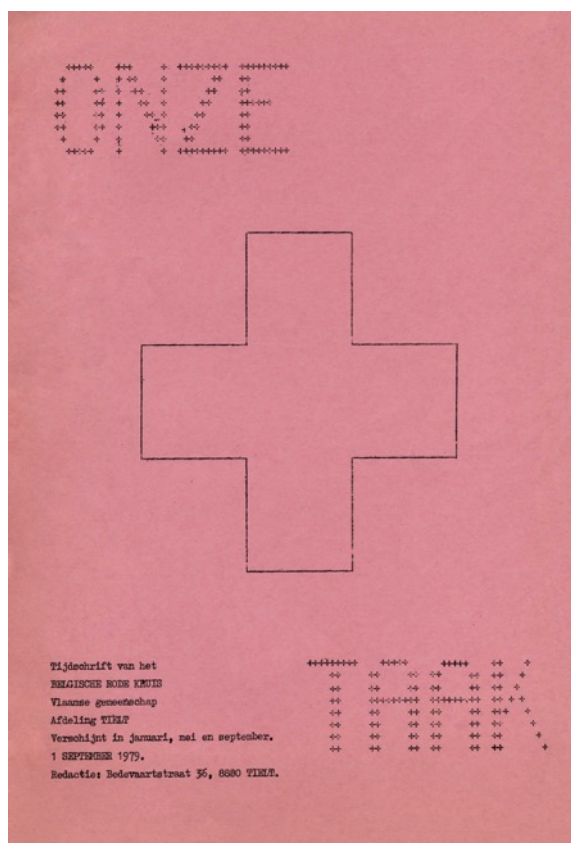
Zoals alle begin was de start eerder moeizaam en tot in 1972 (= 5 jaargangen) verschenen er maar 9 nummers; met in de jaren 1970, 1971 en 1972 telkens maar één nummer per jaar. En toen viel het stil. We hadden te weinig medewerking inzake het neerpennen van artikels.

In 1978 waagden Lia en ikzelf het opnieuw, met de steun van voorzitter A. Vanneste, voor een hernieuwde start. Helaas bleef het nu ook beperkt tot één nummer, dit opnieuw wegens geen respons op de vraag om medewerking.

Geen nood, want in 1979 werd opnieuw gestart met een nieuwe redactieraad onder leiding van Lucien Tyteca en met leden Adiel Van Daele, Erik en Lia Vanneste. In het bestuurscomité werd dit bevestigd en werd verwezen naar vorige pogingen, met de hoop op meer succes.

Er werd ook geopteerd voor een nieuwe naam, nl. **ONZE TAAK**, omdat er in deze nummers ook de nadruk werd gelegd op taakverdeling o.a. voor de ziekenhuisbibliotheek en de bloedinzamelingen. Iedereen die hieraan meewerkte, vond er zijn opdrachten terug. Het tijdschrift verscheen op A4-formaat.

Vanaf dan zal **ONZE TAAK** op regelmatige tijdstippen verschijnen en dit vooral dankzij de inzet van Lucien Tyteca, die geleidelijk aan alle taken naar zich toetrok, zoals redactiesecretaris, typwerk, opmaak, drukken (wat toen gebeurde met een stencilmachine) en verzending. Het wordt een van zijn paradepaardjes. Het tijdschrift (want van ledenblaadje is geen sprake meer) verschijnt nu driemaal per jaar (in januari, mei en september). Vanaf 1988 wordt dit viermaal per jaar.

Het laatste nummer onder Lucien Tyteca verscheen op 1 januari 1993 en dan stopt het plots, zonder enige mededeling van reden of wat dan ook. We hebben er tot nu toe het raden naar, maar hebben er wel een eigen mening over.

[n.v.d.r. Lucien Tyteca werd op 01.01.1992 als voorzitter opgevolgd door Ernest WaÛters (*die in OT van december 1992, reeds als voorzitter het voorwoord schreef waarin hij iedereen uitnodigde naar de nieuwjaarsreceptie van 06.02.1993*) en werd op dat moment erevoorzitter, al heeft dat niet lang geduurd want twee jaar later (en dus 1 jaar nadat de laatste Onze Taak van hem verscheen) stierf Lucien Tyteca.]

Drie jaar stilte is blijkbaar genoeg geweest en in 1996 steken Marie-Rose en Filip Allaert en ikzelf de koppen bij elkaar en wagen een nieuwe poging om het tijdschrift her op te starten.

Met de steun van voorzitter Ernest WaÛters wordt in het voorjaar van 1996 een proefnummer gemaakt met een 20-tal bladzijden tekst (met o.a. de integrale tekst van de nieuwjaarstoespraak van de voorzitter) op A4-formaat, waarin aangekondigd wordt dat het eerste officiële nummer zal verschijnen in september 1996 (★).

Het typwerk werd verzorgd door Filip en Marie-Rose. De verzending gebeurde door Marie-Rose.

Stilaan werd de opmaak en het typwerk alleen gedaan door Marie-Rose (die toen al secretariaatswerk deed).

En bijna 30 jaar later wordt dit nog altijd gedaan door Marie-Rose. Dit verdient meer dan alleen maar een dankwoord. Respect en veel dank zijn nog te weinig voor het vele werk dat dit meebrengt zoals teksten verzamelen, typwerk, opmaak, laten kopiëren, adresseren (en adressenlijst bijhouden), naar de post brengen. Heel veel meer dan men voor ogen heeft.

ONZE TAAK verschijnt terug driemaal per jaar en vanaf 2003 wordt dit viermaal.

In 2002 verandert het uitzicht: van A4 naar A5 met de rode kaft. Met een vaste regelmaat verschijnt nu **ONZE TAAK** en dit dankzij het volharden van Marie-Rose en “mag ik” mezelf, want onderweg moet Filip afhaken.

Dat het niet altijd even makkelijk was en is om ons tijdschrift van de nodige artikels te voorzien is een understatement. Vroeger was het zo en nu is het ook zo. Maar ondanks alles slagen wij erin dit reeds 29 jaar vol te houden.

Het past dan ook dat we alle ‘pennenridders’ danken om hun bijdragen, hoe klein ze ook mogen zijn, ook foto’s. Zonder jullie ware het ons niet mogelijk dit te verwezenlijken en zou de 100ste uitgave er niet zijn gekomen.

We hopen, Marie-Rose en ikzelf, ons tijdschrift zo lang als mogelijk verder uit te brengen en kijken dan ook uit naar jullie bijdragen.

O ja, sedert de fusie komen de leden van afdeling Meulebeke erbij. Zo vormen we samen RK Tielt-Ommeland. We zouden dan ook graag vanuit die kant artikeltjes binnenkrijgen, zodat we alzo nader kennis kunnen maken met onze ‘nieuwe leden’. Het kan alleen maar interessantere lectuur worden.

Tot slot een dankwoordje aan het comité. Want zonder hun toestemming en het bekostigen van druk- en verzendingskosten zou het ook niet mogelijk geweest zijn.

William Oosterlinck

(★) In het 'woord vooraf' van **ONZE TAAK** september 1996 - Nr. 1 schreef Ernest Waûters toen:

"ONZE TAAK". In twee woorden de opdracht van onze afdeling: een actieve inzet voor het Rode Kruis, met zijn brede doelstellingen en zijn vele activiteiten. Het Rode Kruis Tielt laten groeien en bloeien, erbij zijn: medewerkers die in onze maatschappij iets doen.

Vele jaren was **ONZE TAAK** het tijdschrift van Rode Kruis Tielt. Door tal van omstandigheden ging het in een diepe winterslaap om enkele maanden geleden voor het eerst opnieuw te herademen.

Eindelijk komt het weer tot leven, dit nuttige bindmiddel tussen de verscheidene diensten en tussen de medewerkers onderling.

Wat weet bijvoorbeeld thans de hulpdienst van de werking van de ziekenhuisbibliotheken en van de sociale hulpverlening en omgekeerd? Hoe origineel is het jeugdrodekruis er weer niet op los gegaan? Welk resultaat halen de bloedcollectes? Welke vernieuwingen zijn er op komst? Ooit al gehoord van het strategisch werkplan? Is er familiaal nieuws dat kan meegedeeld worden aan alle medewerkers? Er zijn zoveel onderwerpen die aan bod kunnen komen om een hechte band tussen de diensten en de medewerkers te smeden.

De bedoeling is dat elke dienst zijn steentje bijdraagt om viermaandelijks in een verslag informatie door te spelen. Ook interessante informatie van de medewerkers is welkom. **ONZE TAAK** wordt het 'inter-net' van onze afdeling.

Ik ben bijzonder gelukkig met dit herboren initiatief en dank hierbij reeds bij voorbaat zeer hartelijk allen die zullen bijdragen tot het in stand houden en het welslagen van dit initiatief en niet in het minst de redactieraad die thans nog alleen bestaat uit Filip en Marie-Rose Allaert en William Oostelinck.

ONZE TAAK Hoezee!

E. Waûters
Voorzitter

VRIJWILLIGER IN BEELD

José (74) gaat elke week zwemmen met bewoners van opvangcentrum Wingene

uit de RK-nieuwsbrief van augustus 2025

Al 25 jaar is Wingene de thuisbasis van een van onze Rode Kruisopvangcentra. En al 25 jaar biedt opvangcentrum Wingene een tijdelijke thuis aan tal van verzoekers om internationale bescherming. 2025 is met andere woorden een speciaal jaar. Wat het reilen en zeilen in het opvangcentrum nóg specialer maakt? De warme en loyale inzet van vrijwilligers, zoals José Houtteman. Elke week zet hij met een groepje bewoners koers naar het gemeentelijke zwembad. Zelfs zijn 74 lenes weerhouden hem niet van deze wekelijkse zwemactiviteit. “Want tijdens dat uurtje kunnen bewoners heel even hun zorgen vergeten.”

Als een vis in het water

“Josés bijzondere interesse in andere culturen en talen leidde hem naar het opvangcentrum in Wingene. “In 2003 ben ik er eens langsgegaan. In het begin hielp ik onder meer tijdens de praatcafés op vrijdagavond en bij bepaalde activiteiten, zoals het nieuwjaarsfeest. Daarvoor leverde ik trouwens altijd de frietjes, want ik werkte in een bedrijf dat diepvriesfrietjes verdeelde.

Vanaf mijn pensioen, eind 2011, heb ik als vrijwilliger mijn schouders onder de wekelijkse zwemactiviteit gezet. Ik zwem namelijk heel graag, al zou ik niet durven te beweren dat ik een echt doorgedreven sporter ben.” (lacht)

“Eén keer per week rijd ik met het busje, samen met een groepje van acht bewoners, naar het zwembad. Voor de zwemactiviteit werken we met een inschrijvingslijst en ook wie niet kan zwemmen, is welkom. Zo heb ik al verschillende jongeren uit Afghanistan, Eritrea, Syrië, ... leren zwemmen. We blijven iedere week ongeveer een uurtje in het zwembad, van 18 tot 19 uur. Je merkt dat bewoners heel dankbaar zijn. Zo kwam ik in Gent eens toevallig een jongen uit Afghanistan tegen die een tijdje in het opvangcentrum verbleven had. Weet je wat hij tegen mij zei? ‘Ik mis het zwembad.’ (gniffelt)

“In het begin gingen we in het zwembad van Beernem zwemmen, maar toen dat dichtging, verplaatsten we naar Oostkamp, en nu gaan we al een drie- à viertal jaar naar het zwembad van Wingene. Een klein zwembad met heel begripvolle redders. Wij Europeanen dragen bijvoorbeeld graag nauwsluitende zwemkledij, maar dat is niet in elke cultuur vanzelfsprekend. In het zwembad gaan ze daar heel soepel mee om. Bovendien staan de redders altijd meteen klaar om bijstand te verlenen, bijvoorbeeld toen een van onze bewoners door een bepaalde zwembeweging zijn schouder ontwrichtte.”

Van elkaar leren

De harde realiteit waarmee bewoners van het opvangcentrum voor hun aankomst in België geconfronteerd werden, komt bij José nog steeds hard binnen. “De verhalen van bewoners horen, dat grijpt aan. Daarbij denk ik bijvoorbeeld aan een bewoner uit Centraal-Afrika waarvan verschillende gezinsleden vermoord werden ... (wordt even stil) Of mensen uit Kameroen die meerdere risicovolle boottochten ondernamen. Of iemand die professor was aan de universiteit van Kaboel en nu perfect Nederlands spreekt, maar nog steeds in een lange asielprocedure verwickeld zit. Wat ik van de bewoners geleerd heb? Om dingen te relativeren én om te beseffen hoe goed wij het hier wel niet hebben.” Op zijn beurt probeert José hun, naast de liefde voor het zwemmen, wat Nederlands te leren. “Ik heb een uitgesproken voorliefde voor taal”, vertelt hij enthousiast. “Ik ben namelijk al mijn tiende vreemde taal aan het leren. Naast Nederlands spreek ik Frans, Duits en Engels. Daarbovenop heb ik lessen Spaans, Italiaans en Portugees gevolgd. Daarna kwamen Russisch en Arabisch, en nu ben ik Zweeds aan het leren. Wat ik daarbij zo interessant vind, is dat je bij iedere taal ook met de cultuur, literatuur, muziek en keuken van dat bepaalde land of die bepaalde regio kennismaakt.”

“In mijn vrijwilligerswerk komt die talenkennis bovendien van pas, want zo kan ik bijvoorbeeld wel eens wat Arabische woordjes met bewoners uitwisselen. Al blijft het doel natuurlijk dat zij Nederlands leren.” Daartoe probeert José de bewoners zo goed en zo veel mogelijk te motiveren, onder meer door eenvoudige boekjes of woordenboeken mee te brengen of door hen aan te sporen om naar het weerbericht te kijken. “Over het algemeen verloopt de communicatie met hen vrij vlot, uiteraard is het soms wat behelpen. Maar ook een glimlach zegt al heel veel.”

Verrijking en voldoening

“Ik ben graag bezig”, vat José samen. Aangezien ik mij ook in fotografie verdiep, neem ik vaak de foto’s tijdens activiteiten of evenementen in het opvangcentrum, bijvoorbeeld tijdens de recente barbecue om het 25-jarige bestaan te vieren. Daarnaast ben ik ook bij andere organisaties nog als vrijwilliger actief. Maar mocht ik nu een keuze moeten maken tussen mijn verschillende tijdsbestedingen, dan is mijn vrijwilligerswerk in opvangcentrum Wingene het allerlaatste dat ik zou afzeggen.”

Daar heeft José goede redenen voor: “Voor mij is het sociale contact met de bewoners van het opvangcentrum heel verrijkend”, licht hij toe. “Bewoners ervaren veel stress, omdat hun toekomst zeer onzeker is en de procedures erg lang kunnen duren. Dat ze dan tijdens het zwemmen even hun gedachten kunnen verzetten, is voor mij de mooiste beloning. Net zoals de blije gezichten tijdens en na het zwemmen. Ik probeer gewoon mijn steentje bij te dragen aan een betere wereld. En dat ik dit op mijn 74 nog allemaal mag meemaken, geeft mij echt veel voldoening.

OPROEP

100ste editie ONZE TAAK

In ONZE TAAK nr. 99 deden we een extra oproep voor artikels, foto's, verslagen, enz. maar helaas kwam daar heel weinig reactie op...

Daarom haalden we enkele teksten uit de 'oude' edities van **ONZE TAAK / ONZE TAAK** (in volgende nummers zullen we nog wel enkele 'teksten uit het verleden' meegeven).

Aan de ancients haal nu vooral herinneringen op uit de teksten in de 7 volgende pagina's. Aan de 'nieuwelingen': zo ging het er 20 à 30 jaar geleden aan toe...

In het eerste nummer (09/1996) van de heropstart van **ONZE TAAK** schreef Alfie:

Oefendag 14 juli 1996: Een "wervelende" dag

Na jaren van periodieke onthouding zijn we hier terug. Hoogzwanger ! Het moest ervan komen. Een pennevruchtafdrijving kon dan ook niet uitblijven. De oefendag van de hulpdienst op 14 juli '96 bood daartoe een ideale gelegenheid. Stylocoloog van dier.st was de heer Martens. Het was wel vroeg in de morgen, maar na wat grappen en grollen brak algauw het water. De bevalling verliep vlot en pijnloos, maar de naweën waren des te erger. Stipt om 09:00 waren alle ingeschreven RKHD-ers (een 30-tal, wat niet slecht is in de congé) neergestreken op het domein van de jeugddienst op de Europawijk. Het merendeel waren Tieltse collega's, maar er zaten ook enkele vreemde eenden in de bijt. Later bleken dit "ossen" te zijn. Zoals elke tweede zondag werden eerst alle diensten geregeld. velo koers, loopkoers, autokoers en vele andere koersen. 't Was immers *de* moment, want de Belgische Frank stond op dat ogenblik sterk tegenover de Duitse Mark. Na de dienstenregeling kwamen nog wat mededelingen. Eén van de bijzonderste was dat er 's middags geen dessert zou zijn, maar integendeel wel een aperitief. Iedereen is dan toch maar ter plaatse gebleven. We trokken naar buiten om een frisse neus te halen en daar dan even mee in de reanimatiekoffers te neuzen. Toen we geneusd hadden wat er te neuzen viel, mochten we terug naar binnen, want ons aller Jan Reynaert was aangekomen (nee, nee... niet in de zin van verdikt, maar wel gearriveerd). Het was zijn taak ons de rest van de voormiddag zoveel mogelijk bij te brengen over rug- en wervelletsels. En hij kweet zich - zoals altijd immers - zeer goed van deze taak. Ofschoon ik op dit moment nog twijfel of er nu 32 (zoals ik meen gehoord te hebben in de les) of 33 (volgens het "Zakwoordenboek der Geneeskunde") wervels zijn, toch ben ik zeker dat we er tegen 's middags al het merendeel van onder de knie en in ons "koppie" hadden. Wat we ook nog onthouden hebben is dat kleinigheden de perfectie maken, maar dat perfectie geen kleinigheid is. Toen hier en daar een uurwerk-bel, -pieper, -beeper of zoemer de stilte begon te verstoren en we een vloeistof in de glazen hoorden kletteren, was dit het teken om op te houden en ons aan het aperitief (porto of fruitsap) te wagen. Daarvoor hadden we een bonnetje gekregen en als er nog over was mochten we nog eens terug. Aan de lezer de eer om uit te maken of we nog terug geweest zijn of niet, want ik kan in dit korte bestek ook niet alles vertellen. Na de porto, die wij zoals gebruikelijk bij recepties rechtstaand genuttigd hadden, werden we de tent binnengeropen. Daar wachtte voor de meesten (= iedereen - 1) een koude schotel van slagerij José. Patatjes, een plakje ham, sla, worteltjes, wat roze zalm en een kippeboutje gaan er bij een RKHD-er nog steeds goed in,

in combinatie met wat gerstenat. Toen iedereen (ja, iedereen want er is nog solidariteit ook onder RKHD-ers) alles achter de kiezen had, had Bernard nog iets achter de hand. Iedereen werd uit vrije wil aangeduid in één van de vijf groepjes, die vijf standjes of posten moesten aandoen. Toen ene ... aan groep 1 werd toegewezen ontstond er wel wat deining, maar dit zette de andere groepen er toe aan om nog gemotiveerder de proeven aan te pakken. Bij **Bravo Echo Romeo November Alfa Romeo Delta** kregen wij een spetterende kwis voorgeschoteld met 20 vragen over de galerij der groten in het Rode Kruis en nog zoveel meer. Met een goede uitslag (windpokken in combinatie met mazelen) trokken we naar Marc om (de pop) te reanimeren. Voor het eerst konden wij de hand slaan aan de spiksplinternieuwe elektronisch gestuurde pop. Na alles in het werk gesteld te hebben en een 20-tal minuten gereanimeerd te hebben, moesten we ze toch voor dood achterlaten. Naar wij vernomen hebben, konden ook de achterkomende groepen haar levensgeesten niet opnieuw opwekken en ze hebben ze dan maar in de valies gestopt. Bij William konden we vervolgens het gebruik van de vacuüm matras, de schepbrancard en de halskragen opfrissen, terwijl privé-fotografe Roos van **ONZE TAAK** een kijkje en enkele kiekjes kwam nemen. Inmiddels hadden wij onder het talrijk opgekomen publiek ook al de heer Waùters opgemerkt, om een oogje in het zeil en de toestand onder controle te houden. Gaby bemande het vierde standje en liet ons spalken en draagdoeken aanleggen. De "os" kreunde af en toe wel wat van de pijn, maar wij stelden haar/hem gerust dat het maar om te oefenen was en dat oefening algemeen beschouwd wordt als dé moeder van de porseleinenkast als het kalf verdronken is voordat de beer geschoten is. Dan trokken we naar onze laatste post, bemand door Jan Reynaert en twee andere "ossen". Deze simuleerden het één na het andere, maar dat hadden wij vlug door. Toen we ook hier een 20-tal minuten weerwerk geboden hadden, klonk het eindsignaal. We hielden nog een korte evaluatie van de dag, overhandigden Jan plechtig een fles "sjattonufdupaap" of iets dergelijks en konden dan "moe maar tevreden" huiswaarts keren.

In **ONZE TAAK** Nr. 7 (09/1998) schreef Filip Allaert:

PUBLIC RELATIONS

“Gehakt in de pan of in de pan gehakt?”

70 jaar Rode Kruis - afdeling Tielt! Een jubileum dat vraagt naar actie! Al enige tijd leefde bij Danny De Craemer de idee om in dit jubileumjaar eens anders dan anders actief te zijn en naar buiten te treden. Waarom niet proberen een voetbalmatch te organiseren tegen Radio Donna en de -eventuele- opbrengst integraal afstaan aan het goede doel, in casu Mivalti?

Op 18 januari staken Dominique Pattyn, Claudine Heytens, Roger Strubbe, Filip Allaert, Pieter Vandaele, Bernard Martens en Danny De Craemer voor de eerste maal de koppen bijeen in de werkgroep Donna. Weliswaar niet té dicht, want dat is géén gezicht. De zaak (en niet de koppen) ging aan het rollen. Een greep uit de aandachtspunten leert ons dat er niet over één nacht ijs gegaan werd : ontwerp affiches en inkomkaarten, voetbaluitrusting aanvragen, zorgen voor voetballen, Stadsbestuur aanschrijven, navraag doen voor het gebruik van socio-club en kantine van FC Tielt, drank bestellen, zorgen voor personeel, andere RK-afdelingen contacteren, kaartenverkoop organiseren, affiches verspreiden, sponsoring zoeken, trofeeën aanschaffen, contacten onderhouden met Radio Donna, Bekende Vlaming zoeken voor de aftrap (hiervoor begonnen wij bij Wendy Van Wanten - die sterk de voorkeur genoot bij de mannelijke leden van de werkgroep - om over Marijn Devalck, Leen Demaré, Walter Grootaers e.a. uiteindelijk bij Michel Follet te belanden), contacten met Mivalti, persconferentie, scheidsrechter zoeken, ploeg samenstellen, verzekering, broodjesverkoop tijdens de match, foto en video, programmabrochure, enz., enz. Er werd gezweet, gezwoegd, nagedacht, soms

gevloekt, gepuift en geblazen in tal van voorbereidende vergaderingen. Het ene moment ging alles vlot, het andere moment kwam er een kinkje in de kabel en werd het een race tegen de tijd. De sponsoring en de propaganda verliepen gesmeerd, de timing werd gerespecteerd en na de persvoorstelling op 12 mei en een trainingsmatch van onze spelersploeg waren we er op 23 mei 1998 klaar voor. We zouden die mannen van de radio eens leren voetballen. Tenminste, dat dachten we toch!

Alle medewerkers waren die dag reeds vroeg ter plaatse. Stilaan kwamen de toeschouwers (toch zo'n 350!) naar het Stedelijk Sportstadion, dat naderhand eigenlijk het Spotstadion zou worden, afgezakt. We mochten o.a. de burgemeester, enkele notabelen, een kransje gekende rodekruismensen, een meute Willy Sommersfans, ENZO verwelkomen. Ook het promotieteam van Radio Donna was op post en deelde gul flesjes Tabasco, petjes, balpennen, stickers en andere gadgets uit. Toen coach Michel Follet neerstreek met het Radio Donna-team - bestaande uit Nicola, Geoffrey en Filip van Enzo, Willy Sommers, Koen Demaré (broer van Leen), Evert Venema (presentator), Raf Vetrugno, Danny Deckers (bassist van Sunny Side up), Stefaan Vranckx (peperparty), Frank Smellinckx (technicus), Filip Bruggeman, Kathy Ide, Geert Vervaeke, Tony Cabano, Gino Lauwreysen en Serge Gobin - brak er even paniek uit. PR-vrouw Claudine begeleidde hen naar de kleedkamers, maar toen bleek al gauw dat geen van allen een voetbaluitrusting bijhad. Maar ook aan dat probleem werd een oplossing gegeven en Radio Donna kon aantreden in de uitrusting van FC Tielt. Omstreeks 16u00 leidde coach Roger Strubbe de RK-ploeg - bestaande uit Thomas Michels, Mario Vermeersch, Christophe Lahousse, Karel Vandaele, Stijn Vanhemelen, Bart Despierre, Bruno Gekiere, Hamdi Miled, Chris Penninck, Bernard Martens, Danny De Craemer, Johan Latruwe, Jacques Beggia en Jürgen Penninck - de arena binnen. Later zou blijken dat ze voor de leeuwen gegooid werden. Het volk riep immers om 'brood en spelen'.

Nadat de persfotografen de nodige kiekjes en wij hier en daar een kiekje genomen hadden, gaf Michel Follet de aftrap. Hij werd bedacht met een ruiker bloemen, overhandigd door 'gelegenheidsbloemenmeisje' Sabine Lambrecht die op haar beurt in een innige 'follettiaanse' omhelzing verstrengeld raakte. Ondertussen wierp Michel een blik naar Danny. Toen de rust uiteindelijk teruggekeerd was,

kon de scheidsrechter het officiële startschot (of startfluitje) geven voor een match van 2 X 45'. Maar rust zou er niet lang blijven! Al gauw loeide de sirene en knipperden de blauwe zwaailichten, ineengeknutseld door Peter Vandanaemele en hoofdsponsor Jürgen Landuyt. Waarschijnlijk bracht dit onze ploeg zodanig uit concentratie, dat wij bij de rust (niettegenstaande enkele fraaie acties) prompt tegen een 0-5 achterstand aankeken. Coach Roger heeft tijdens de pauze onze mannen duidelijk een portie

moed ingepompt, want in de tweede helft hebben we maar 4 goals meer moeten incasseren. Met een 0-9 eindstand voor Radio Donna kunnen we een volgende keer misschien beter tegen een VTM-ploeg spelen. Terwijl zij de wedstrijd enkele keren onderbreken voor reclamespotjes, kunnen wij scoren.

Na de match zagen we ietwat bedrukte gezichten bij onze mensen, maar toch tevreden over het geheel werd de namiddag afgesloten met de uitreiking van de trofeeën, handjes schudden, kiekjes nemen en een bescheiden etentje aangeboden aan de équipe van Radio Donna.

Uit de evaluatiegesprekken achteraf bleek dat alles goed verliep, zowel tijdens de voorbereiding als de dag zelf. Een welgemeend woordje van dank aan al wie op een of andere manier zijn steentje bijdroeg is hier zeker op zijn plaats. Dank zij de medewerking van allen (waar of wanneer ook) konden wij namelijk met Rode Kruis - afdeling Tielt op het feest van Mivalti op 07 juni aan directeur Berteloot een cheque overhandigen van 60.000 fr. Dhr. Berteloot en de gasten van Mivalti wisten dit gebaar ten zeerste te waarderen en vroegen de rodekruisdelegatie dan ook op hun beurt hun dank over te maken aan alle medewerkers.

In **ONZE TAAK** van mei 2000 schreef Alfie:

ZATERDAG 01.04.00: CURSUS VISSENVLAGGENDRAGEN

Zoals bleek op de 11-november-optocht, bestond er bij enkele vrijwilligers nogal wat belangstelling voor het vlaggendragen. Dit is immers een plechtige taak voor plichtsbewuste mensen. In het vorig nummer van **ONZE TAAK** deden wij dan ook een oproep naar alle belangstellenden om hun naam tijdig op te geven voor de cursus 'Vlaggendragen', die zou doorgaan op zaterdag 1 april 2000 in de voormiddag. Stilaan kreeg het plan vaste vorm. William Oosterlinck en Lia Vanneste stonden in voor de logistiek, Anna Vermeersch werd bereid gevonden haar opgedane praktijk belangeloos door te geven aan andere gegadigden en ondergetekende ging een kiekje nemen. Op de bewuste dag werden deze mensen aangevuld met Claudine Heytens (ter ondersteuning van monitrice Anna), Danny Parmentier en zus uit Meulebeke (uit sympathie voor het project) en Marc Debels, die de wateren van het vlaggendragen wilde leren doorzwemmen. Een andere gegadigde kon wegens weekendwerk de cursus jammer genoeg niet volgen, maar die wordt later dan wel 'opgevist'.

Anna wees tijdens haar uiteenzetting op het belang en het plechtige karakter van het hanteren van de vlag. Deze dient met stijl en met respect behandeld te worden. Uit eerbied draagt men de vlag enkel met witte handschoenen en uitgedost in een perfect uniform. Tevens dient veel aandacht besteed te worden aan het samensteken van de vlaggenstok en het bevestigen van de vlag eraan (net zo voorzichtig als een aas aan een hengel bevestigd wordt). Het manipuleren van de vlag tijdens een optocht (o.a. bij tegenwind, windstille situaties en rugwind), het groeten met de vlag en het stijlvol opbergen ervan werden haarfijn en met veel liefde uit de doeken gedaan. Anna voelde zich echt 'als een visje in het water', wanneer je het gemak van het lesgeven en de liefde voor het vak mocht meebeleven.

Wie de cursus au sérieux nam, mag een fraai getuigschrift in ontvangst nemen, grapjassen 'vissen achter het net'.

Alfie.

onze gelegenheidsmonitrice Anna legt de aandachtige cursisten uit hoe je vakkundig een vlag op stok krijgt

de geslaagde cursisten van de Cursus Vlaggendragen met het educatief en logistiek personeel

In **ONZE TAAK** van augustus 2002 schreven Sandy en Nele:

Lesgeven, een roeping?

Kennen jullie Stefan Lambert? ... Wij wel!

Hij is de oorzaak van ons lijden, hij moedigde ons aan om een opleiding tot lesgever te volgen, in onze hoofdstad.

Zaterdagmorgen 6 april om 06u30, elk normaal mens ligt dan in zijn bed maar wij, abnormaal zoals we zijn, hadden een afspraak ... Niet met Stefan maar met de trein bestemming Brussel!

Sandy kon maar geen afscheid nemen van haar bed, ze had zich namelijk bijna één uur overslapen. Alhoewel het meestal Nele is die hierin slaagt! Het was al een goed begin van de dag, er volgden nog "aangenamere gebeurtenissen".

In Brussel-Zuid aangekomen namen we een taxi (voor minder deden we het niet) richting Hoofdzetel Rode Kruis. Je zou denken dat we op die manier meteen ter plaatse waren maar dan heb je wel een taxichauffeur nodig die zijn weg kent. Na een warm onthaal – lees als koel onthaal – vroegen we ons af of we niet beter in ons bed gebleven waren.

Maar het werd nog beter ... we gingen meteen van start met een 'gemakkelijk' proefexamen waar we het achteraf bekeken nog niet zo slecht gedaan hadden. Daarna volgde een spoedcursus van onze 'Helper'. Vanaf dit moment steeg onze bewondering voor de lesgevers binnen de Leergangen Tielt! Je cursus Helper moest je kennen als je 'bijbel' en daar werden we om de halve seconde aan herinnerd.

Onze lesgevers stonden niet open voor discussie, ze waren niet voor rede vatbaar – in tegenstelling tot de lesgevers in Tielt – ... stond het niet in de bijbel dan was het onderwerp afgesloten. Gelukkig hadden we een troost, sommige lesgevers hadden een zeer grappig uitzicht zodat onze lachspieren voor een paar seconden ook hun werk hadden ...

Onze groep viel wel heel goed mee en bestond uit sociale mensen, zowel jong als oud voelde zich geroepen om ooit eens in hun leven les te geven.

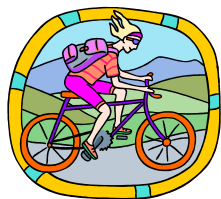
De zondagavond werden we klaargestoomd voor ons examen, er werd ons duidelijk gemaakt wat er van ons verwacht werd en dit was heel veel ... ze namen het zeker en vast niet luchtig op.

Op zaterdagmorgen 13 april stond iedereen met examenkoorts in de Hoofdzetel. We hadden ons heel goed voorbereid en dankzij de hulp van Stefan Lambert voelden we ons een stuk zekerder. Het moet gezegd worden, hij had heel wat 'energie' in ons gestopt. Hij steunde ons voor de volle 100 %. Het toelatingsexamen – want dit is nog maar het begin – bestond uit 5 delen: een schriftelijke proef, de reanimatie van de baby, junior en de volwassene, EHBO-technieken, levensbedreigende- en niet-levenstbedreigende situaties. Blijkbaar had Stefans energie een positieve invloed op ons want we waren met glans geslaagd in onze toelatingsproef! Hij was dan ook de eerste die we op de hoogte brachten van onze uitzonderlijke prestatie!

Uiteindelijk bleek het een leerrijke ervaring, waar we vooral heel wat plezier aan beleefden! Maar er komt nog een vervolg ... in augustus, komt Deel II eraan want dan gaan we Dworp onveilig maken. Daar zullen we kennismaken met het echt lesgeven en hopelijk kunnen we Stefan en zijn team in september bijstaan!

Sandy Lippens & Nele Verhenne.

In ONZE TAAK van augustus 2002 schreef Marie-Rose:

OPROEP:

RK-MEDEWERKERS DIE ERBIJ WAREN OP DE **GEZINSFIETSTOCHT** EN DE **BBQ** VAN DE JRK-GENIETROEPEN OP 14.04.2002: **WIJ VERWACHTEN EEN KLEIN VERSLAG VAN JOUW ERVARINGEN DIE DAG !!!**

Jammer. Er waren, ondanks de minder gunstige weersomstandigheden, een behoorlijke groep fietsers van de partij maar die hebben er waarschijnlijk niet aan gedacht gehoor te geven aan onze bovenstaande oproep.

Toch een korte impressie:

Zondag 14 april 2002 - Vlak voor de middag gaat het serieus aan het regenen maar dankzij onze positieve ingesteldheid (en de theelichtjes die we lieten branden om de weergoden op andere gedachten te brengen) krijgen we al gauw de eerste opklaringen. Het is behoorlijk fris die namiddag maar we zijn ernaar gekleed en vol enthousiasme fietsen we naar Watewy en negeren de donkere wolken die daar ergens in de verte hangen. Als de laatste deelnemers aan de start komen, wordt de inschrijvingslijst overlopen en blijkt dat we kunnen vertrekken. Met de signalisatiewagen op kop en de bezemwagen (én ambulance) aan de staart (van degelijke organisatie gesproken!) gaat het langs de "binnenbaantjes" richting Schuiferskapelle/Ruiselede. De vliegende signalisatiebrigade stuift ons regelmatig voorbij naar weer een, al dan niet gevaarlijk, volgende klein kruis- of T-punt zodat we in de meest gunstige omstandigheden onze gezinsfietsocht kunnen voortzetten. De kleinste gezinsleden trappen dapper door op hun kinderfiets ondanks de frisse tegenwind. Ze trotseren zonder jammeren of klagen de motregenbuitjes. Daarvoor worden ze door pa of ma met een superlekker ijsje beloond op onze eerste halte. Tijdens het genieten van ons hoeveijsje komt de zon er warempel door! De hele sliert gezinsfietsochters zet zich met een dosis nieuwe energie (= vers hoeveijs i.p.v. epo) weer in beweging voor het vervolg van de 28 km lange route. Langs 'De Torens' rijden we naar het parochiaal centrum in Schuiferskapelle alwaar we worden begroet door een aantal medewerkers van de Genietroepen die zorgen dat we er met een drankje weer tegenaan kunnen, richting eindmeet. Iedereen sijpelt op zijn eigen tempo binnen op het Watewy-domein waar de barbecuespecialisten het vuur aan de lont, neen, in de pan, neen, onder de rooster proberen te krijgen. De minder dapperen onder ons fietsen nog heel eventjes naar huis om de fiets voor de wagen te ruilen en die ietwat natte pull door een droog exemplaar te vervangen en dan snel weer richting BBQ te vertrekken. De fietsgroep werd daar uitgebreid met degenen die het meer op de barbecue voorzien hadden. De worsten, koteletten en brochetten kunnen niet rap genoeg gaar zijn en de groenten gaan erin als zoete broodjes om van de broodjes en de streekbieren nog niet te spreken. Het is duidelijk, van fietsen krijg je reuzenhonger (en -dorst). De meesten blijven nog wat napraten maar de gezinnen met de jongste kindertjes trekken na een tijdje één voor één naar huis om hun kroost onder het dons (of onder de wol) te stoppen want de paasvakantie is voorbij en morgen moeten die gastjes dus frisman zijn om naar school te gaan. Na de vaat gaan we stilaan over tot opruimen van stoelen en tafels, het afbreken van de partytenten, de schoonmaak en het inladen van het geleende materiaal. Moe maar tevreden rijden we rond 22:30 naar huis. 's Anderdaags kijken we – ondanks de zadelpijnen – met genoeg terug op een geslaagde gezinsfietsocht.

Voor herhaling vatbaar, hebben we intussen al meerdere keren gehoord!

Marie-Rose Allaert.

In ONZE TAAK van januari 2003 schreef Alfie:

d'Achterste Reke

Stille nacht, heilige nacht! Alles slaapt, eenzaam wacht ... 't Is inmiddels zaterdag 28 december 2002 00u10. We bevinden ons zowat halverwege tussen de kerstkalkoen en de nieuwjaarsfazant, het ideale (Solo-)moment om na lange tijd nogmaals een pennenvruchtafdrijvingspoging te ondernemen. Naar aanleiding van de RKQ ofte Rode-Kruis-Quiz werd mij immers gevraagd een artikeltje te plegen voor ONZE TAAK. Normalerweise zou je dan iets verwachten over de hersenen, maar ik zit met iets anders in mijn hoofd. In de loop van november vatten Eddy Goudsmet, Danny De Craemer (volgens de Weekbode Davy De Craemer) en ondergetekende het snode plan op om zich voor de leeuwen te laten werpen op zaterdag 14 december 2002 en dit in de derde Rode-Kruis-Quiz, die zijn beloop vond in de arena van het RVT. Begin december herinnerde een schrijven van Bernard Martens ons aan de gemaakte afspraak. We werden er attent op gemaakt dat we enkel ons verstand, een balpen en een heleboel humor moesten meebrengen en dat we tevens een leuke naam voor onze ploeg moesten bedenken.

Aangezien er in het schrijven ook meegedeeld werd dat we om 19u00 aanwezig moesten zijn om stipt om 19u30 te kunnen van start gaan en dat, ter gelegenheid van het 75-jarig bestaan van Rode Kruis Tielt, de eerste drie ploegen in de bloemetjes gezet zouden worden, haastten wij ons met bekwame spoed – zoals het honderdmannen past – naar de plaats van het gebeuren. Wij waren nog vóór 19u00 als één van de eerste drie ploegen aanwezig en hoopten dan ook op die bloemetjes, maar kregen zoals iedereen enkele drankbonnetjes in onze pollen gestopt. We nestelden ons op d'achterste reke, die meteen ook onze ploegnaam werd. Stilaan waren alle deelnemers van de verschillende RK-takken toegestroomd en aangezien er vooraan in de zaal nog een tafeltje vrij was trokken wij met d'Achterste Reke naar de eerste rij. Naarmate de 5 reeksen vragen werden afgevuurd door Bernard, kregen wij stilaan de indruk dat wij toch beter op d'achterste reke gebleven waren. We zaten immers tussen *De Vraagkrakers*, *De Winnaars*, *The Tricolores*, *De Genietjes*, *De Kerstmarkters*, *De JuRKjes*, *The Losers*, *Maes-Wellens-Vermeersch*, *M'in Dust*, *The Young Ones* en *De Bollebozen*. Na 3 vragenreeksen en evenveel pintjes kregen wij de tussenstand te horen. De eerste vijf plaatsen werden ingenomen door *M'in Dust*, *De Bollebozen*, *De JuRKjes*, *De Genietjes* en *De Winnaars*. Om een treffelijk resultaat neer te zetten moest je o.a. weten dat Astrid Lindgren de geestelijke moeder van Pipi Langkous was, dat René Magritte 'Ceci n'est pas une pipe' schilderde en Edward Munch 'De Schreeuw', dat koning Boudewijn overleed in zijn buitenverblijf te Motril (Spanje) en dat een gezin uit 4 dochters en 3 zonen bestaat als een meisje evenveel zussen als broers heeft en iedere broer half zoveel broers als zussen. Zijt ge nog mee? In de laatste 2 reeksen konden we de schade beperken en toch nog op een treffelijke plaats eindigen.

De zege en tevens de drie waardebonnen van 25 euro werden weggekaapt door *De Bollebozen* (Ernest WaÛters, Roger Strubbe en William Oosterlinck) met 317 punten.

Tweede en winnaars van een waardebon van 16 euro elk werden *De Genietjes* (Marie-Rose Allaert, Gabriël en Ruben Wittevrongel) met 290 punten.

De waardebonnen van 10 euro waren voor *De Winnaars*, die derde eindigden met 285,5 punten.

De verdere rangschikking zag er als volgt uit: **4.** *De JuRKjes* met 272,5 punten; **5.** *De Vraagkrakers* met 272 punten; **6.** *d'Achterste Reke* met 270,5 punten; **7.** *De Kerstmarkters* met 259 punten; **8.** *M'in Dust* met 253 punten; **9.** *The Young Ones* met 228 punten; **10.** *The Tricolores* met 200 punten; **11.** *The Losers* met 197,5 punten en **12.** *Maes-Wellens-Vermeersch* met 116,5 punten.

Als afsluiter dankte voorzitter WaÛters organisator Bernard voor de samenstelling van de quiz en riep deze laatste op zijn beurt op om deel te nemen aan de zevende editie van de TIQ (Tieltse Inter-verenigingenquiz), die doorgaat op zaterdag 29 maart 2003 in het JOC. *De Bollebozen* zullen echter wel moeten uitkijken naar een vervanger voor Roger Strubbe, daar deze als bestuurslid van KWB Tielt-Centrum mee instaat voor de organisatie van dit evenement.

Alfie.

prijskamp 2025 – antwoorden opgave 2

We kregen ditmaal 19 antwoordformulieren terug. Ook deze keer waren er deelnemers die zich lieten vangen aan enkele valstrikken.

Zo waren er uiteindelijk maar 11 juiste inzendingen en wat opmerkelijk is: er zijn momenteel nog maar 4 deelnemers die het maximum van de punten hebben. Aldus blijft het spannend en blijven ook in de toekomst verrassingen niet uitgesloten.

Bij de eerste vraag: ‘woordoptelling’ werden de meeste fouten gemaakt. Een staaf goud of zilver is wel degelijk een BAAR en niet BARE! Dit laatste is geen bestaand Nederlands woord en is dus in geen enkel woordenboek (Prisma of Van Dale) terug te vinden. Zo is GROOTEDELACHTBARE niet juist, alhoewel dit woord wel degelijk bestaat!

1. Woordoptelling

adel	EDEL
+ ruime afmeting	GROOT
+ cijfer	ACHT
+ staaf van goud	BAAR

= Aanspreektitel EDELGROOTACHTBAAR

2. Europese landen

Hier opletten: we vragen de naam van een EUROPEES LAND. Geen hoofdstad of wat dan ook.

6: BARCELONA is de HOOFDSTAD van een REGIO in Spanje en is dus geen land.

9: JERUZALEM is de HOOFDSTAD van ISRAËL, maar dit is GEEN Europees land.

Dus waren de antwoorden:

1. Bosnië-Herzegovina
2. Frankrijk
3. Macedonië-Noord

4. IJsland
5. Liechtenstein
6. –
7. Malta
8. Slovakije
9. –

3. Vierletterwoord

WERK

twerken – zwerk – werkezel – werkster – verwerken

4. Spreuken/gezegden

- a) Grote heren hebben lange armen.
- b) Onder in de zak vindt men de rekening.
- c) Een ezel kent men aan zijn oren.

Betekenis:

- a) De invloed van de machtigen reikt ver/men moet voorzichtig zijn.
- b) Later blijkt hoe hoog de kosten zijn, hoeveel nadeel men zich heeft gedaan.
- c) Uiterlijke kenmerken zijn meestal veelzeggend.

5. Slangenwoord

XENOTRANSPLANTATIE

1. Onbekende = X (in wiskunde/algebra)
2. Vervangen van organen = het plaatsen van dierlijke organen in mensen.

6. Westvlaamse stad/gemeente

BLANKENBERGE

1. wit = blank
2. hoog = berg
3. voegwoord = en

Schiftingsvraag:

Hier werd de som der cijfers van de lottogetallen gevraagd en niet de som van de lottogetallen!

1) som: 40

2) kleinste getal: 43

Te verdienen punten: 23

Aantal inzendingen: 19

Rangschikking opgave 2:

	punten	verschil
1. Liliane De Roo	23	3
2. Marc Wittevrongel	23	5
3. Tom Vermeersch	23	55
4. Christel Van Poucke	23	58
5. Filip Allaert	23	93

Voorlopige algemene rangschikking:

	punten	verschil
1. Liliane De Roo	67	30
2. Christel Van Poucke	67	61
3. Marc Wittevrongel	67	71
4. Jacques Lapeire	67	101
5. Tom Vermeersch	66	87

prijskamp 2025 – opgave 3

1. BRUGGEN

Overal waar men gaat of rijdt, komt men wel eens een brug tegen. Dit inspireerde ons om er een puzzelvraag over te stellen.

We sorteerden uit het ruime aanbod een 10-tal bekende, mooie of met een geschiedkundige achtergrond, bruggen.

Opdracht 1: WAAR bevinden zich deze bouwwerken (plaats – stad) en HOE worden ze GENOEMD (hier noteer je de naam van de brug in de TAAL van het LAND, BEHALVE bij nr. 4, waar we opteren voor de NEDERLANDSE benaming)?

Opdracht 2: Aan de hand van 10 letters scrabbel je een woord (beroep) dat in verband kan gebracht worden met de bouwwerken.

Om je op weg te helpen vind je een dubbele hint (eerste letter van de stad en de landcode waar de bruggen zich bevinden).

Daarnaast een cijfer (getal) dat verwijst naar een letter uit de naam van de brug. Deze letters heb je nodig om het 10-letterwoord te vormen. LET WEL: bij nr. 9 tel je de letters van het tweede naamgedeelte.

	plaats	naam
1. P – FR	-	letter 4
2. M – BA	-	letter 4
3. L – GB	-	letter 10
4. V – I	-	letter 11
5. A – FR	-	letter 13
6. SF – US	-	letter 9
7. R – FR	-	letter 8
8. K – D	-	letter 12
9. F – I	-	letter 11
10. L – CH	-	letter 10

Het cijfer voor die hints verwijst naar de foto met hetzelfde cijfer.

2. VUL IN

Elk volgend woord bevat de letter(s) van het vorige plus een nieuwe letter.

l	klinker
.l	tweezijdig
.l.	dunne balk
.l..	alcoholische drank
.l....	ooievaar
...l..	met wol maken
..l....	luiden
....l...	succes boeken
..l.....	kietelen, jeuken.

3. WOORDZOEKER

In onmin geraakte of minder gebruikte woorden die de “Vlaamse taal wonderzoet” maakt.

JA, alle letters vormen het te zoeken woord. Scrabbelen dus. De tip kan je helpen.

- a) UNETRUITRENE (telkens weer)
- b) VEZERTRIJER (moedige militair)
- c) PESCAKACE (gevaarlijk, high)

4. SPREUKEN

Zoek de juiste spreuk of het gezegde. Klinkers en spaties ontbreken. Geef ook de betekenis ervan.

- a) NNDDPRDMTJNTTRKKN
- b) RBDSDVDRDSVRVLDS
- c) BJNCHTZJNLLKTJSGRW

5. CRYPTOGRAMMEN (woordpuzzels met raadselachtige omschrijving)

Het antwoord bestaat uit één woord.

- a) Schilder uit Ronse.
- b) Vaste, vervilte wollen stof en ook een verblijfplaats van de Belgische vorst.
- c) Watergevecht.

6. Welke West-Vlaamse (deel)gemeente zoeken wij aan de hand van volgende gegevens:

- 1. Zonder mijn kop ben ik fair.
- 2. Mijn laatste deel is wel heel dood!
- 3. (in 't Westvloams): "k voele mi nie helemoale nie goe, ik voele mie ...", zei Niels!

Schiftingsvraag:

- a) Wat zal de som zijn van de lottogetallen (met reservenummer) van de trekking van zaterdag **25.10.2025**?
- b) Wat is dat hoogste getrokken getal van dezelfde trekking?

Uiterste inzenddatum: woensdag **22.10.2025**

Terugbezorgen aan: William Oosterlinck
Europalaan 18
8700 Tielt

Wil je ook jouw artikel in de volgende **ONZE TAAK**?

Stuur dan jouw tekst en foto's naar:
marierose.allaert@skynet.be
die alles in **ONZE TAAK**-vorm zet.

Familienieuws is ook altijd welkom!

Ook **adreswijziging** zo snel mogelijk doorgeven
op bovenstaand e-mailadres zodat
ONZE TAAK
voor iedereen op de juiste plaats terechtkomt!

We verwachten jouw bijdrage voor de
volgende **ONZE TAAK** op de redactie tegen

UITERLIJK 15 NOVEMBER 2025!

⇒⇒LEES **ONZE TAAK** IN **KLEUR** OP www.rodekruis.be/tielt⇐⇐

IN MEMORIAM FRANK WIELFAERT

°27.01.1959

†27.05.2025

Beste vrijwilligers,

Met spijt in het hart moeten we jullie het overlijden melden van onze vrijwilliger Frank Wielfaert.

Frank kwam in 1998 bij het Rode Kruis terecht, toen nog als geëngageerde ouder bij de genietroepen van het Jeugd Rode Kruis. Wat begon met een engagement voor de jeugd, groeide al snel uit tot een jarenlange inzet op verschillende vlakken. Hij werkte lang achter de schermen, maar vond uiteindelijk ook zijn weg naar de Hulpdienst, de 112-opdrachten en de Dienst Vorming.

Frank was iemand die zich met volle overtuiging inzette voor mensen in nood. Zowel beroepshalve als binnen onze vereniging. Hij had een duidelijke visie en legde de lat hoog, voor zichzelf én voor zijn omgeving. Dat maakte dat we als team vaak net dat tikkeltje verder gingen. We zijn hem dankbaar dat hij ons daarin bleef uitdagen en motiveren om onze werking en opleidingen scherp te houden.

Persoonlijk zal ik Frank herinneren als een man met een groot hart. Eerlijk, rechtuit, soms koppig, maar altijd met de beste bedoelingen. Hij stond voor zijn principes, ook al liep hij daarbij soms tegen een muur – of ging hij er gewoon recht door. Zelfs toen zijn gezondheid achteruitging, bleef hij zoeken naar manieren om zich te blijven inzetten. Dat zegt veel over wie hij was.

Het is moeilijk om afscheid te nemen van iemand die zo lang deel heeft uitgemaakt van onze ploeg. Frank laat een leegte achter, niet alleen binnen onze afdeling, maar ook bij de mensen en organisaties waar hij mee in contact stond.

We willen namens het afdelingscomité zijn familie veel sterkte toewensen, net als alle vrijwilligers en vrienden die hem goed gekend hebben. Laten we zijn inzet en gedrevenheid blijven meenemen in ons dagelijks werk.

Met warme groet,

Christophe Lahousse
Vz RK Tielt-Ommeland

Frank met enkele collega's van Dienst Vorming

Frank ontvangt de Zilveren Barette op Zilveren Medaille

IN MEMORIAM FRANS DE WITTE

Beste vrijwilligers,

Met droefheid moeten we jullie het overlijden melden van onze vrijwilliger Frans De Witte.

We leerden Frans kennen als trouwe bloedgever sinds 1992. Toen er in 2017 nieuwe helpende handen gezocht werden voor de bloedinzamelingen, stond hij meteen klaar om bij te springen. Sindsdien was hij een vaste waarde bij het klaarzetten en opruimen van de zaal.

De meesten onder ons in Meulebeke zullen Frans vooral herinneren als de barman van dienst, steeds samen met zijn compagnon Walter. Hij zorgde voor een warme ontvangst en een gezellige babbel. Ook al kon hij het voorbije jaar door gezondheidsproblemen wat minder actief zijn, zijn inzet en enthousiasme blijven ons bij.

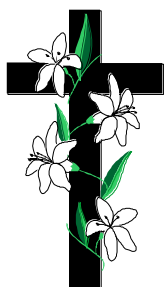
Frans had een groot hart voor zijn medemens en voor het Rode Kruis. We willen hem dan ook oprecht bedanken voor alles wat hij betekend heeft voor onze afdeling en onze gemeenschap.

Namens het afdelingscomité wensen we zijn familie, maar ook jullie als medevrijwilligers en vrienden, veel sterkte toe.

Met oprechte deelneming,

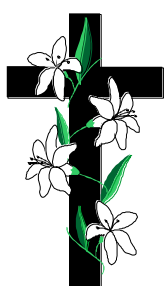
Christophe Lahousse
Vz RK Tielt-Ommeland

FAMILIEBERICHTEN

Op 27 mei overleed Frank Wielfaert (°1959). Frank was actief in de Hulpdienst, Dienst 112 en Dienst Vorming.

Rode Kruis Tielt-Ommeland biedt zijn familie haar oprecht medeleven aan.

Op 3 september overleed Frans De Witte (°1942). Frans was actief bij de Dienst Bloedgeven.

Rode Kruis Tielt-Ommeland biedt zijn familie haar oprecht medeleven aan.

Ga jij trouwen? Ben je pas bevallen? Werd jij onlangs oma of opa? Heb je de voorbije maanden jullie kristallen, zilveren, gouden of briljanten bruiloft gevierd?

Wil je jouw familienieuws ook delen met jouw collega's Rode Kruis-vrijwilliger die niet actief zijn op **Facebook**?

Stuur de gegevens dan snel door naar de redactie van **ONZE TAAK** via: marierose.allaert@skynet.be

